

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.240 van 16 december 2016
in de zaak A. 220.682/XIV-37.238**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tristan Wibault
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Congresstraat 49
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 8 november 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 175.929 van 6 oktober 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 17 november 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het attest dat verzoeker met zijn aanvullende nota van 10 augustus 2016 had bijgebracht in zijn beoordeling betrokken maar is van oordeel dat dit stuk slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikte in die mate dat het vergezeld wordt van geloofwaardige verklaringen

hetgeen te dezen niet het geval is, dat het stuk een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoekers asielaanvraag en dat het een fotokopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend daar dergelijke fotokopie gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren is. Het bestreden arrest voldoet op dit punt dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. De beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van een neergelegd stuk behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal over hervormingsbevoegdheid beschikt. Ook de beoordeling conform artikel 39/2, § 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) of er al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordelingen opnieuw te doen. Wat de aangevoerde schending van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet betreft, gaat verzoeker eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen niet van oordeel is dat de nieuwe elementen die hij heeft aangebracht de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest onder meer vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde activiteiten binnen zijn geloofsgemeenschap, dat noch uit de informatie die verzoeker bijbrengt over de situatie van de Ahmadi's noch uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat hij in zijn land werkelijk wordt bedreigt en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, dat, ook al is de situatie van de Ahmadi in Pakistan zorgwekkend, niet blijkt dat Ahmadi systematisch worden vervolgd, dat de hoedanigheid van Ahmadi op zich onvoldoende is om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden en dat uit niets blijkt dat verzoeker Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden noch dat hij bij een terugkeer godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. In tegenstelling tot wat

verzoeker aanvoert, blijkt uit het bestreden arrest genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening heeft gehouden met de juridische argumenten en de rechtspraak van zowel het Hof van Justitie als het EHRM die hij heeft aangevoerd en gaat hij met de kritiek dat “[h]et bestreden arrest [...] het in het algemeen [verwerpt] door te beweren dat er geen systematische vervolging bestaat tegen de Ahmadi’s” voorbij aan de concrete en genuanceerde motivering van het bestreden arrest. Ook de door verzoeker aanvoerde schending van artikel 18 van het BUPO-verdrag, dat de vrijheid van godsdienst waarborgt, wordt in het bestreden arrest beantwoord. Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer vast dat het Hof van Justitie heeft bepaald dat “niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt en dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat”, dat “de bevoegde overheid rekening [dient] te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak” en dat “[i]n casu [...] uit geen enkel objectief argument [blijkt] dat verzoeker in geval van terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging”. Aldus voldoet het bestreden arrest aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. In de mate dat verzoeker thans betoogt dat iedere actieve Ahmadi een gegronde vrees voor vervolging koestert, raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond en er is geen reden om in te gaan op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zestien december tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams